

(המשך מעמוד 38)

או שלוש פעמים בשבוע ככנסת. מ' כיוון שהיא מייצגת את האופוזיציה ואני את הקואליציה. אסור לנו לדבר. אז אהנו מחליפים פתקים במיונון.

אתה מצטער שהיא בחרה בדרך שבחרת בה?
אני שמח. יותר מעניין לנו יחד, כי הנושאים שאנחנו דנים בהם הם לא מחיר הדייה וצבע-הריהוט, אלא נושאים שבעינינו טובים. גם מבחינת האינטרסים של עמישראל טוב שהיא בחרה בדרך כזו, אין הרבה כמוה. הפוליטיקה בל-עדיה היתה לא רק יותר משעממת, אלא פחות טהורה.

היא שמחה בדרך שאתה בחרת?
שמחה מאוד. היא שמחה שגם החיים שלי מבטיחים עניין וסיפוק, ומקווה שאצליח להגשים מטרות שלי.

שדה?
להיות מעורב ברמה האינטנסיבית והאפקטיבית ביותר שאוכל להגיע.

למשל?
זה מספיק. לא צריך להרחיב. זה ברור לכל קורא.

אתה רואה את עצמך יושב על כיסא ראשיהממשלה?
בהחלט לא.

איזה מין פוליטיקאי אתה שאין לו שאיפה כזאת?
זה יהיה יומני ואבסורדי לקבוע בגיל 30 מה השיא שאני שואף אליו.

● אז מה השלב הבא?

הנסיבות קובעות את סדרהערייה פיות של השלבים, ולא רק האמביציה האישית. הכיוון שלי הוא להעמיק את המעורבות שלי.

לכן עברת לירושלים?
לא. עברתי לירושלים כדי ללמוד. היתה לי כמיהה לחזור לתל-אביב, בעיקר משום שרוב חברי כתל-אביב, אחרי החתונה החלטנו לגור בירושלים, גם כי לאשתי יש אהבה מיוחדת ל-ירושלים, וגם בגלל העבודה והלי-מודים שלי.

● לא הייתי מוכן לעבוד עם אף אחד. שהיא בעד הסנמי קמפי'דיויד'

כת ראשיהממשלה — האם הם אותו האיש?
אין ביניהם שום הבדל.

אז, על האנדרטה, אלה היו נעורים?
בכלל לא.

השבתם להתאבד?
בכלל לא. האמנו שאם מיכלול הפעילות בימית יצליח ליצור איוושהי דעתיקה אהדת לרעיון, לא יבצעו את מסירת ימית והיישובים, ותתחיל דינמיקה חיובית שתאפשר קבלת החי-לטה בממשלה על מניעת הנסיגה.

רצינו הפגנה רדיקאלית, שתשמש סמל ותחרט בזיכרון, וגם רצינו למנוע סכנה של פגיעה בחיילים כתוצאה מהמאבק, כשהיתה תחרה, והיה ברור שצה"ל יפנה, היה ויכוח ודיון נרגש וטוער, ועשינו הצבעה.

כמה הייתם?
17. שניים נמנעו, שמונה היו בעד פינוי פסיכי — שנכבול את עצמנו, אבל לא נתנגד לפינוי — ושיכעה, בעיקר הבחורות, רצו למנוע את כניסת החיילים לאנדרטה.

מה אתה אמרת?
אני הייתי בעד פינוי פאסיכי. וזה גם מה שקרה. רדשו שיאפשרו לנו לכנס את החיילים למרגלות האנדר-טה, לנגן את התקווה ולשאת נאומים. וזה מה שעשינו.

מה היה קורה אילו הית צריך לעמוד בצד השני, של החיילים המפומים?
אילו הייתי חילי פשוט, הייתי מבקש מהמפקד לצאת לברי-מיצווה.

אם כן, אתה מבין את אנשי "יש"בול"?
לא. אם המפקד לא היה משחרר אותי, לא הייתי מפר פקודה.

האב ראה כתבה בטלוויזיה והזדעזע. זה הזכיר לו את מה שקרה לבתו. וכך נולדה עלילת'דם

רצנו לרב משה בן-טוב, שאמר שצרי-כים לעלות כמשך שיבעה ימים לקבר של רב אחד. הלכנו לכמה רופאים. כולם אמרו שאין מה לעשות. עד שהגענו לפרופסור בן-סירא. הוא ברך תחילה את הבת רינת, שראתה, אבל שהיו לה בעיות בעיניים. כשסיפרנו על הבת השנייה, אפרת, שהיא עיוורת, הוא אמר שנביא את הילדה מייד. הבאנו אותה ביום השישי, והוא אמר שביום הראשון היא תיכנס מייד לניתוח.

הניתוח ארך שש שעות. כאמצע הוא יצא ואמר שהניתוח לא הצליח בעין אחת. ושאל אם להמשיך בעין השנייה. הסכמנו, כי הרב אמר לנו שהילדה תבריא.

בסוף יצא הפרופסור ואמר לנו של-צערנו הניתוח לא הצליח. הילדה היתה חבושה בעיניה, וכך לקחנו אותה ה-ביתה.

● "דמעות בלי סוף"

משך שלושה חודשים היא היתה חבושה, ולפעמים ירד לה דם

האב משה גודלי חטפתי את התיק וברחתי...

מעיניים. ירדו לה דמעות בלי סוף. פחדנו לגעת בעיניים, כי הילדה היתה בוכה כשהיינו נוגעים שם. אחרי ארבעה חודשים הקמתי צע-קות ודרשתי לראות את התיק. הפרו-פסור אמר שהוא מוכן לתת לנו אותו, אבל שמעתי שהוא אמר לפקידה שקודם תביא את התיק אליו. אז

האב עליוזה גודלי הייתי הכי מאושרת...

שלושה חודשים בבית-החולים באי-קובטור. היו לה עיניים גדולות וחמומות, דומות לעיניים שלי.

התלונה שהוגשה ביום השני
שעבר למיטרת חולון היתה גם מהימה וגם מזורה.

מזורה, מפני שהיא הוגשה באיחור של שש וחצי שנים. מהימה, מפני שאחד מגדולי הרופאים בארץ, הפרו-פסור יצחק בן-סירא, הואשם בה — לא פחות ולא יותר — בגניבת עינית של תינוקת, כדי להשתמש בקרניות;

● "הלכנו לבאבא סאלי!"

מי גישיהתלונות היה הצלם התקליטן משה גודלי. השבוע ישב בדירתו בחולון, כשהוא מוקף על-ידי אשתו עליוזה, אמו ושניים מילדיו. הילדה השלישית — שהיא נושא התלונה — נמצאת במסדר.

סיפר גודלי בהתרגשות רי-בה:
כאחד באפריל השנה נדהמתי כשש-מעתי 77 בכוקר ראיון עם הפרופסור יצחק בן-סירא, שבו סיפר שהוא לוקח קרניות ממתים, וגם לא שואל את המישפחות אם לקחת.

בשבוע שעבר פתחתי את הטלוויזיה ושמעתי שבן-סירא שוחרר בערבות, אחרי שהורה שגנב קרניות מבית-החולים בלינסון, שהוא מנהל בו את מחלקת-העיניים.

עד אז לא חשבתי על האסון שקרה לנו בצורה כזאת. אמנם, אחרי הניתוח היו לי פיקפוקים, וגם הלכתי לעורך-דין, אבל לא חשבתי שאפשר להאשים רופא. אבל עכשיו, אחרי הפירסומים, היה ברור לי מה קרה, והחלטתי להגיש תלונה למיטרה.

הוא הרס לנו את הילדה; אף אחד לא נגע בה חוץ ממנו, וכל ילד קטן יכול לראות שהוא לקח לה את העיניים!

אשתי, עליוזה, ניסתה הרבה זמן להיכנס להריון. אחרי שנתיים של הטיפולים היא הרתה, בגיל 22, ונודע לה שיש לה שלישיה.

(עליוזה) הייתי האשה יני מאושרת בעולם. אבל אחרי שהתחילו רימומים בחורש השביעי, אושפתי בבית-החור-לים).

נולדו שלוש בנות בניתוח קיסרי. עליוזה היתה מאוד חולה. אחרי 24 שעות נפטרה אחת מן הבנות. את השנייה, רינת, שיחררו הבית. את השלישית, אפרת, השאירו במשך

לא הבחנו בכלום. אחרי חודשיים אמרה הסבתא שנרמה לה שהילדה אינה רואה טוב.

יש מעקב אחרי פעוטות שהיו פגים. באנו לכדיקה. הרופא העיף מבט בילדה ואמר שהיא עיוורת.

עליוזה התעלפה. הלכנו לרבנים, לבאבא סאלי, קיבלנו מים מבורכים.